

**[Petra Petersen.]**

net. Jeg fik intet svar af ministeren. Jeg spurgte om det, fordi jeg ville have at vide, hvad man ville gøre med de kvinder ude i kommunerne. Vil man ansætte dem, eller vil man ikke give dem arbejde? Af betænkningen ser jeg, at udvalget fremhæver, at hvis alt andet er lige, må det være et plus at have gennemgået et kursus, og udvalget går derfor ud fra, at kommunerne vil tage hensyn til dette. Det er jo et fromt ønske, men det er heller ikke mere. Det siger intet om, hvad man vil gøre, om man virkelig vil foretrække de kvinder, der har fået uddannelse. Kommunerne behøver ikke at gøre det, og der er ikke, som man havde lovet, tale om fast ansættelse. Jeg vil derfor gerne endnu en gang rette det spørgsmål til ministeren: Dækker det, udvalgsbetænkningen giver udtryk for, det svar, ministeren skylder mig? Vil man forlange, at kommunerne beskæftiger de kvinder, der allerede gennem store ofre har påtaget sig deres uddannelse, eller vil man ikke give dem beskæftigelse?

Der er under udvalgsarbejdet foretaget en ændring af betalingssatserne, og jeg skal ikke sige noget hertil. Udvalget gør opmærksom på, at der er så få af de mennesker, der tilhører mellemklassen og har mellemklasseindtægter, som har benyttet denne lov, og det er efter min mening meget forståeligt. De mennesker, der har det, man kalder mellemindtægter i dag, er dem, der ligger lige over, tildels på sygekassegrænsen eller lige under den. Det er den fagorganiserede arbejder, og det er tjenestemanden og den lille embedsmand, og deres budgetter er i forvejen så stramme, at de ikke engang i sygdomstilfælde har råd til at betale den dyre hjælp, men må klare sig, som de bedst kan.

Ved lovens tilblivelse foreslog jeg, at man skulle sætte sygekassegrænsen som grænse for retten til husmoderafløsning uden betaling. Havde man gjort det, ville loven have haft en helt anden betydning, end den har fået, men alligevel vil vi stemme for lovforslaget og vil også gå ind for de ændringsforslag, der er stillet af ministeren i udvalget. Vi vil gøre det, fordi loven, selvom den nu bliver forringet, vil have stor betydning for mange.

**Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensens):** Jeg takker samtlige ærede ordførere for den tilslutning, lovforslaget har fået, og jeg takker udvalget for det meget grundige arbejde, der er udført. Jeg skal ikke komme med mange bemærkninger om det resultat,

vi nu er nået til. Jeg kan med tilfredshed understrege, hvad jeg havde lejlighed til at fremføre, da jeg fremsatte lovforslaget, at jeg tror, at den retningslinie, som vi nu følger, hvorefter den kommunale selvbestemmelsesret er afgørende, vil vise sig at være overordentlig tilfredsstillende i tiden fremefter.

Jeg vil gerne overfor det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp bekræfte, at de betragtninger, som er nedfældet i betænkningen, og særlig i afsnittet om uddannelsen, vil blive bragt videre til kommunerne i det cirkulære, som vi fra ministeriets side, når lovforslaget forhåbentlig snart er gennemført i rigsdagen, vil udsende.

Jeg skal gøre et par bemærkninger til det ærede medlem fru Petra Petersen. Det har sin rigtighed, at man efter lovforslaget er fjernere fra at gøre husmoderafløserne til tjenestemænd indenfor kommunerne. Det er for mig en bevidst retningslinie, der her er anlagt. Jeg tror, at alle partiets kommunale repræsentanter nærer stor ængstelse for den udvikling, man er inde i, hvorefter et større og større antal tjenestemandstillinger bliver oprettet efterhånden. Det er nødvendigt, at man betjener sig af husmoderafløserne, og jeg understøtter dette fuldt og helt, men jeg er lige så sikker på, at det ville være en forkert udviklingslinie, om man førte disse husmoderafløserne over i faste tjenestemandstillinger med pension og hvad andre udgifter, det ville medføre.

Det ærede medlem spurgte mig, hvad der skulle gøres ved de uddannede husmoderafløserne, der fandtes nu, om kommunerne ville beskæftige dem. Jeg kan hertil svare, at jeg vil formode det — de har selvfølgelig deres chance også i tiden fremefter —, men som hele loven er bygget op, bestemmer kommunerne selv, hvem de vil ansætte og hvornår, og derfor er det ikke muligt for mig ved denne forhandling på nogen måde at stille i udsigt, at ministeriet vil kunne tvinge kommunerne til at ansætte de husmoderafløserne, som er blevet uddannet i det sidste par år.

Hermed sluttede forhandlingen.

§§ 1—4, ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 5, således ændret, § 6, ændringsforslag nr. 3 og § 7, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

*Lovforslagets overgang til tredje behandling*  
vedtoges uden afstemning.